

พูดสิ!
เลี้ยวชิงเงิน
ต้องจำเสียงของ
เซวียทหยาง
ได้แน่!

เจ้า...

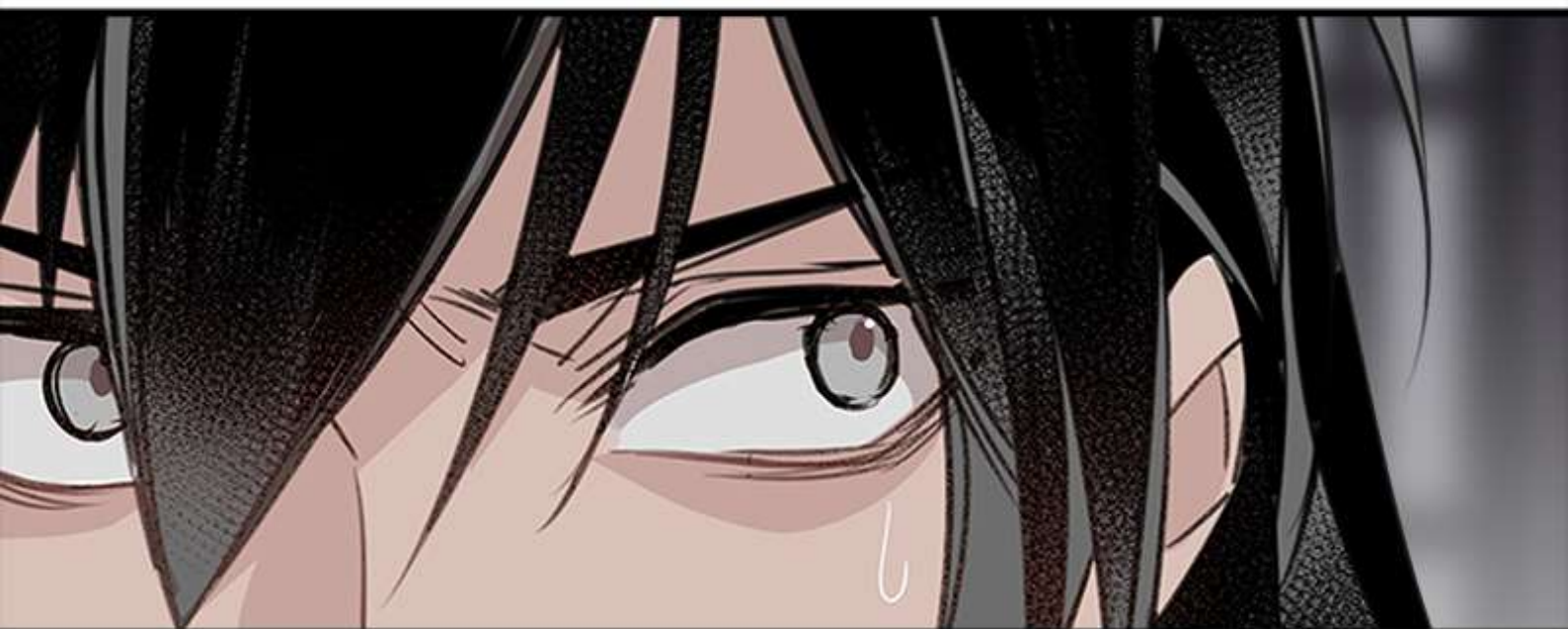
เสียงแหบ

จบกััน
ตอนนั้คออของ
เซวียหยางบาดเจ็บ
เพราะเพ็งกระอักเลือด
เสียงก็เลยแหบ พังไม่
ออกเลยว่าเป็นคนๆ
เดียวกััน!

เจ้าอย่าเพ็งขยับ
เพราะแผลอาจจะปริได้
ไม่ต้องกังวล ข้าช่วยเจ้ากลับมา
ย่อมไม่ทำร้ายเจ้าแน่นอน

คะ...แค่ก

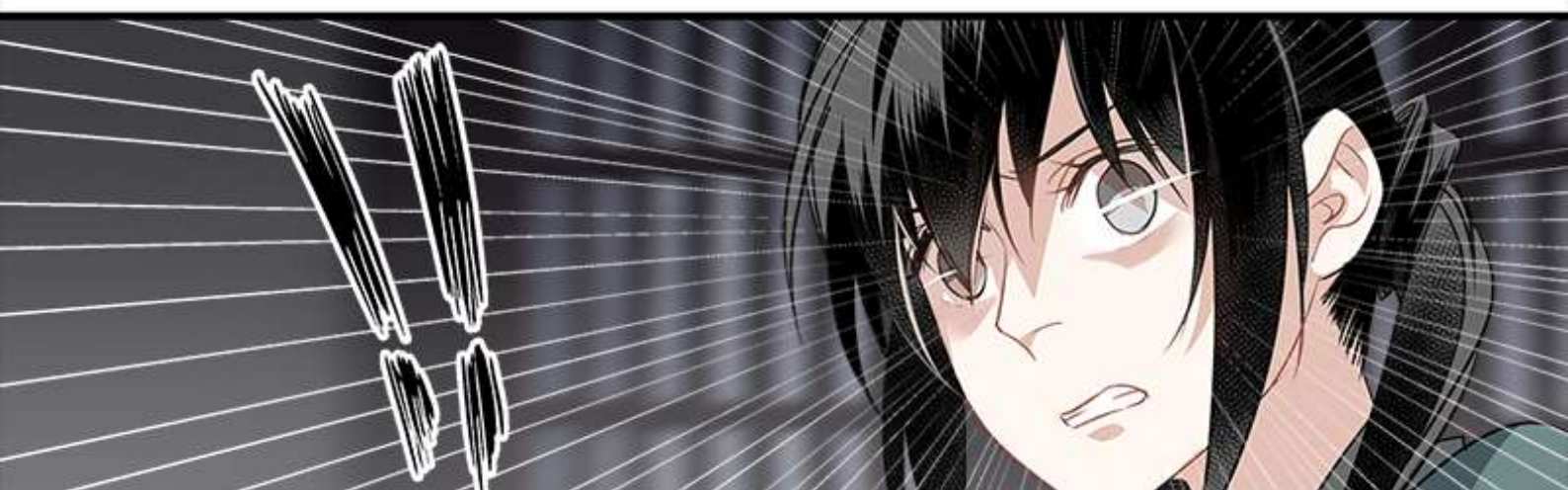
เจ้าเป็นใคร?

เจ้ามีตา
ทำไมไม่ดูเองเล่า!
เขาคือนักพรต
ยังงั้นล่ะ

คนเขา
อุตส่าห์ช่วยชีวิตเจ้า
แบกเจ้ากลับมา
อย่างยากลำบาก
ทั้งยังหาหาให้กิน
แต่เจ้ากลับทำตัว
แย่เสียจริง!

เจ้าตาบอด?

เห็นข้าตาบอด
ก็เลยจะดูถูกรีใจ? ก็เป็น
คนตาบอดไม่ใช่เหรอ
ที่ช่วยเจ้าไว้ ไม่งั้น
เจ้าคงเหม็นโฉมอยู่
ข้างถนน ใครคน
สนใจแล้ว!

แถมพื้นมากก็ไม่
พูดขอบคุณสักคำ
ไม่มีมารยาท
เอาซะเลย!

แล้วยังมา
ว่าข้าตาบอดอีก
หึ...ตาบอดแล้ว
มันยังงี้เล่า...

เออละๆ อาซิง
เจ้าอย่าโมโหไปเลย
เขาคงไม่ได้ตั้งใจ...

หากชักช้าไม่ยอมรักษา
ขาของเจ้าอาจใช้การ
ไม่ได้อีก

งั้นก็

ลำบาก
ท่านนักพรตแล้ว

เท่านั้น สำหรับข้าไม่ใช่เรื่อง
ลำบากอะไร รอแผนหายดี
พวกเราก็แยกจากกันไป
ทางใดทางมัน

อาชิง

คนผู้นั้นได้รับบาดเจ็บ
จึงต้องให้เขาใช้เตียง
ลำบากเจ้าต้องนอน
บนโลงศพแล้ว

ปูฟางแล้ว
คงไม่เย็น
เท่าไรหรอก

ลำบากอะไรกันล่ะ
มีที่ให้นอนก็ดีแล้ว
อีกอย่าง มันไม่เย็นเลย
ท่านไม่ต้องใช้เสื้อคลุม
ปูให้ข้าแล้ว

